

CORABIA NEAGRĂ

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 6

****

CORABIA NEAGRA[1]

V.1.0

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French

[1] LE VAISSEAU NOIR.

O vizită înfricoşătoare

— Ia priveşte încolo! În urma noastră se află ceva! Nu, aceea nu poate fi o corabie care să ne urmărească. Şi cu toate acestea…

Această exclamaţie de surprindere şi de uimire, ca şi altele asemănătoare, a izbucnit deodată pe puntea unei corăbii ce agita valurile mării în care se scăldau insulele Indiilor occidentale. Peste această mare trebuie să fi trecut foarte de curând un uragan înfiorător, căci valurile erau încă înalte şi furtunoase, şi atât de departe cât poate ajunge privirea, nu se observa nimic decât un obiect întunecat şi de formă neclară, ce părea că alunecă la orizont. Pe punte, pe lângă ofiţerii corăbiei, stătea în picioare o persoană tânără şi frumoasă, ai cărei obraji albi trădau teama pe care i-o provocase uraganul. În spatele ei se grupau câteva însoţitoare. Ofiţerii arătau cu degetul acel obiect îndepărtat, cu contururile încă neprecise, pe care creasta înaltelor valuri îl ascundea câteodată, însă care atunci când era vizibil părea să înainteze cu o viteză, pe care cuvintele nu erau în stare s-o aprecieze.

— Acest lucru bizar ne va ajunge curând, a spus unul din ofiţeri, un marinar deja încărunţit. Numai de n-ar fi un pirat!

Ofiţerul vorbea din adâncul inimii, căci această corabie, care aducea din Europa pentru guvernatorul din Panama pe unica lui fiică, se despărţise de celelalte bastimente ale escadrei şi fusese împinsă în afara rutei de către uragan. Ultimele sale cuvinte n-au înspăimântat mai puţin pe frumoasa Juanita, acesta era numele încântătoarei fete. Pe chipul său graţios, pălit încă, şi în splendizii ei ochi negri s-a fixat o expresie de groază.

— Piraţi! Bandiţi de mare! s-a bâlbâit ea… Dumnezeule! Asta ar fi înfricoşător!

Ofiţerii luau tot mai mult un aer îngrijorător. În acea clipă vedeai clar că acela ce venea spre ei cu asemenea viteză era un bastiment cu înfăţişare ciudată şi misterioasă.

— Este posibil! a strigat căpitanul. Totuşi, e de necrezut că acest străin poate să fugă aşa cu toate pânzele desfăşurate. E o nebunie să faci asta pe o mare atât de agitată, când noi înşine nu îndrăznim să riscăm decât cu o singură velă de furtună. Dar iată că se îndreaptă direct spre noi!

Aceste reflecţii nu erau de natură să liniştească spaimele

frumoasei Juanita. Unul din ofiţeri s-a apropiat de ea, şi înclinându-se cu respect, a spus:

— Coborâţi jos, seniorita, vă rog… Noi va trebui să luăm nişte măsuri faţă de intenţiile acestui străin, şi suita dumneavoastră ne jenează mişcările.

Juanita a făcut cum i s-a spus, cu inima strânsă, prefigurându-i-se iminenţa unei nenorociri. Ea a coborât scara spre cabine, urmată de femeile sale.

Bătrânul căpitan avea dreptate, bastimentul străin îşi păstra toate pânzele sus. Se juca într-adevăr cu moartea.

Vasul era de o construcţie stranie, mai scund şi mai îngust, decât cum erau de obicei navele de gabaritul său, însă de o formă excesiv de alungită, asemănându-se puţin cu un peşte.

— Să ne păzească Dumnezeu! a mormăit un matelot bătrân, observând că acest bastiment era în întregime vopsit în negru. După părerea mea, cred că aceasta-i corabia-fantomă, aceea pe care englezii o numesc *flyng dutchman*!

Nu, nu era o corabie-fantomă aceea care părea că atinge uşor valurile. Echipajul corăbiei spaniole vedea distinct un mare număr de oameni agitându-se pe puntea ei. Curând s-a arătat în toate dimensiunile sale cu iuţeala unei săgeţi.

— La piesele voastre! a comandat căpitanul. Toate armele în mâini! Fiţi gata să respingeţi atacul. Înălţaţi pavilionul! Vreau să ştiu cărei naţionalitate aparţine acest străin.

Mateloţii nu erau liniştiţi. Erau prea puţine tunuri la bord. Cu toate acestea, au executat ordinul fără nici o şovăială. Servanţii au alergat la piese şi toată lumea s-a înarmat cât a putut mai bine. Pe drapel se desfăşurau leii şi turnurile, falnicele embleme spaniole, în timp ce corabia străină nu se făcea încă cunoscută.

— Flăcăii aceia au pe diavolul în pântece! a strigat căpitanul văzând corabia neagră virând deodată de bord, în aşa fel încât să-şi pună unul din flancuri în linie paralelă cu cea spaniolă.

Orice altă navă s-ar fi dat peste cap încercând o asemenea manevră. Cele două bastimente nu mai erau îndepărtate unul de altul decât de câteva cabluri.

— Dar nu este nici înarmat! a făcut căpitanul spaniol. Nu văd saborzii. Ce să însemne asta?

Deodată bătrânul marinar a rămas năucit. Pe corabia neagră se petreceau nişte lucruri ciudate. De-a lungul cocii a devenit vizibilă o linie albă, întreruptă de nişte găuri întunecate, din care se reflectau nişte luciri. Acestea erau guri de foc, toate îndreptate spre spaniol. În acelaşi timp, pe vârful catargului

străinului s-a înălţat o flamură mică şi neagră, ce s-a desfăşurat fluturând în vânt.

— Doamne ai milă de noi! a murmurat căpitanul. Pavilionul negru!

El era hotărât să reziste. Dar înainte ca spaniolii tulburaţi să fi putut folosi armele, îngrozitorul pirat era de-acum lipit de flancul corăbiei lor. Căngile s-au înfipt cu trosnete în bordaj. O voce sonoră şi energică a dominat vuietul valurilor. Într-o clipită un număr de piraţi înarmaţi până în dinţi au năvălit pe puntea spaniolului, având în mijlocul lor, un tânăr cu o înfăţişare mândră şi forme atletice. Nu încăpea nici o îndoială, era şeful. Elegant şi superb, el era îmbrăcat cu rafinament şi purta o eşarfă roşie şi albastră în jurul şoldurilor.

— Predaţi-vă! Acest strigăt a ieşit de e buzele sale cu o gravitate ce-ţi dădea fiori. Rezistenţa este nefolositoare şi nu se va ajunge decât la vărsări de sânge zadarnice!

Căpitanul spaniol a scrâşnit din dinţi văzând că într-un timp atât de scurt flibustierii erau stăpâni pe corabia sa. Însă străinul avea dreptate: era fără rost o apărare. Şi mai mult decât asta, căpitanul spaniol trebuia să se felicite că nu începuse măcelul. Se întreba în sine de ce aceşti ticăloşi siniştri nu se aruncaseră imediat asupra mateloţilor săi şi nu-i exterminaseră pe toţi.

Şeful flibustierilor a înainta spre căpitan, care înarmat cu un pistol şi cu o sabie, stătea în picioare în fruntea oamenilor săi.

— Aruncaţi armele! a ordonat el cu o voce ca re nu suferea nici o contradicţie. Sunt căpitanul Morgan. Jos armele!

La aceste ultime cuvinte, chipul i-a luat o înfăţişare nedescris de sălbatică, încât şi celor mai curajoşi le-a îngheţat inima în piept.

Înainte de a putea răspunde căpitanul corăbiei spaniole, oamenii săi, demoralizaţi, au lăsat să le cadă armele. Ei se înghesuiau unul într-altul, ca o turmă. Numele înspăimântătorului Morgan îi dezarmase, fără a trage un foc, fără să se ridice vreo sabie.

— Cum se face că vasul vostru îşi urmează drumul de unul singur? a întrebat şeful. Aţi crezut cumva că marea-i atât de sigură, încât aţi năzuit să-mi străbateţi domeniile cu un armament atât de slab?

— Am fost târâţi şi despărţiţi de flotă de către un uragan, a răspuns căpitanul spaniol, care nu s-a putut reţine, cu toate că admira moderaţia piratului. Eliberaţi dacă este cu putinţă, pe micul meu echipaj!

— Mă iei drept un măcelar brutal? a răspuns Morgan pe un ton dispreţuitor. Crezi că am plăcerea să las să fie masacraţi nişte oameni care pot cu greu să ofere o rezistenţă? Scoate tot ce e de valoare la bordul tău! Corabia ta nu poate să-mi servească. Această bătrână şi greoaie carcasă n-ar avea nici un folos pentru mine.

— Mă tem să nu fii decepţionat, a răspuns căpitanul cu un aer îngrijorat. În general, nu există nimic preţios la bord, decât…

El s-a oprit, gândindu-se cu teamă la fata guvernatorului, ce-i fusese încredinţată. Se aştepta s-o vadă pe această graţioasă fată luată de piraţi. Era o persoană nobilă, de rang înalt. Se putea cere o răscumpărare bogată pentru eliberarea sa.

Totuşi, Morgan dăduse deja ordine:

— Jumătate din oameni să rămână pe punte şi să păzească pe mateloţi şi ofiţeri. Ceilalţi să vină cu mine. Voi vizita eu însumi interiorul corăbiei. Mă va însoţi căpitanul. Înainte!

Orgoliosul ofiţer spaniol a sărit în sus. Însă i-a fost de ajuns să întâlnească privirea cu ochii în flăcări a adversarului său, ca să înţeleagă că trebuia să se supună. A pornit deci, mut şi abătut, alături de şeful flibustierilor, care familiarizat cu amenajarea unei corăbii, s-a îndreptat imediat spre cabine. Pe Morgan l-au întâmpinat nişte strigăte ascuţite, de nelinişte şi spaimă, atunci când a deschis uşa uneia din ele. În interior se afla un grup de femei hohotind de plâns, ce se înghesuiau în jurul unei stăpâne, care albă ca un crin, însă dreaptă şi mândră, îl privea în faţă pe teribilul şef.

Căpitanul de piraţi Morgan şi nobila domnişoară

Morgan a rămas o clipă nemişcat, ca înţepenit, fermecat de această încântătoare apariţie. Însă şovăiala nu a durat decât un moment. El a înaintat şi a cerut pe un ton calm numele şi rangul tinerei domnişoare.

— Sunt Juanita d'Estevan, a spus ea cu voce joasă. Dacă mă ucizi, vei zdrobi inima tatălui meu, guvernatorul Panamalei. Eu sunt unicul său copil.

— Bună captură, căpitane! a murmurat un bătrân flibustier, evident, unul din ofiţerii de pe corabia piraţilor. Fiica guvernatorului! Vai! Vai! Asta poate să ne aducă o avere!

— Te înşeli, a replicat Morgan, el nu-i de multă vreme guvernator al Panamalei, şi drept urmare, nu-i încă bogat. Însă, seniorita, a continuat el întorcându-se spre fermecătoarea tânără, cu siguranţă că duci nişte bijuterii. Dă-mi totul ce ai preţios. Nici tu, nici însoţitoarele nu vor suferi nici un rău.

— Iată, ia-o, a zis Juanita arătând o micuţă casetă pe masa cabinei. În cea de acolo sunt toate lucrurile mele preţioase pe care le posed, găteala pe care o purta iubita mea mamă, ce se odihneşte de multă vreme în mormântul său.

Vocea tinerei spaniole s-a întrerupt la aceste ultime cuvinte printr-un acces de plâns în hohote. Pe chipul căpitanului flibustier a apărut o tresărire fugară, şi şi-a trecut repede mâna prin faţa ochilor, ca şi cum ar fi alungat o vedenie. Totuşi, a luat caseta.

— Şi nu mai deţii nimic altceva? a mai întrebat-o el.

— În ce priveşte bani şi valori, nu, a răspuns Juanita. Am ieşit dintr-o mănăstire din Spania, unde am fost dusă din porunca tatălui meu. Acum sunt aşteptată la Panama de către el şi logodnicul meu, un ofiţer spaniol, cu care am schimbat deja, în ţara noastră natală, jurăminte de credinţă.

— Acest om este bogat?

— Nu, a replicat Juanita. Eu n-am în vedere banii şi logodnicul meu cu atât mai mult. Inimile noastre au vorbit atunci când ne-am făgăduit fidelitate veşnică. În ce-l priveşte pe tatăl meu, el m-a lăsat fără nimic. A trecut totuşi o lungă perioadă. Şi-a pierdut nu de mult o avere considerabilă într-o revoltă sângeroasă.

Morgan a deschis caseta pentru a-i examina conţinutul. Erau

podoabe de modă veche, găteli, cum spusese Juanita, ale mamei sale moarte. Alături de cruci şi lanţuri de gât, se găsea o mică poşetă de mătase cu piese de aur, prăpădită moştenire a unei fiice de guvernator! Însă Juanita ştia că asta era pentru ea ceva cu totul personal şi nu o zestre pe care şi-ar fi dorit-o logodnicul său. Morgan a închis caseta şi a păstrat-o în mână, în timp ce-l punea pe căpitan în situaţia de a-i da la rândul său tot ceea ce avea preţios. Câteva clipe după asta, casa de valori a corăbiei era în posesia flibustierului, ca şi diferite alte lucruri ce puteau să aibă valoare pentru piraţi. În mai puţin de jumătate de oră totul era terminat. Casa cu valori a spaniolului şi alte prăzi, şi prin asta se înţelege, câteva tone de pulbere, erau transportate la bordul corăbiei negre.

Apoi Morgan s-a întors în cabina unde erau Juanita şi femeile sale. Fiecare de pe bordul spaniolului credea că piratul o va lua pe fiica guvernatorului. Chiar şi tânăra fată nu se aştepta la altă soartă. Ea a făcut apel la tot curajul pentru a suporta destinul cu demnitate în mijlocul acestor oameni sălbatici. Resemnată, şi-a aplecat frumoasa-i frunte în aşteptarea momentului următor, când trebuia să-l urmeze pe îngrozitorul flibustier la bordul său. Morgan a înaintat spre domnişoara ce tremura.

— Aceste podoabe pe care le am aici le-a purtat mama ta când trăia. Şi micuţa poşetă cu conţinutul său este o economie pentru a o lăsa ca moştenire iubitului său copil. Nu-i aşa?

Juanita a confirmat din cap, în timp ce două lacrimi mari i se prelungeau în lungul obrajilor. Credea că avea să-l audă pe flibustier poruncindu-i să-l urmeze şi întrucât el a făcut un pas spre ea, s-a dat îndărăt speriată, gândindu-se că voia să se folosească de violenţă pentru a o lua cu sine.

— N-avea teamă! a spus tânărul şef. Ţine! Ia caseta şi ceea ce este al tău. Voi fi un mizerabil dacă te voi despuia de această supremă comoară. Păstreaz-o şi fii fericită cu logodnicul tău. El posedă cea mai mare avere, pentru care această lume poate să-l invidieze. Şi acum, adio!… Eu plec!

Juanita şi femeile sale au rămas mute de mirare în faţa măreţiei acestui suflet. Însuşi căpitanul spaniol l-a privit cu o vizibilă admiraţie pe acest bărbat atât de temut, care fără a pronunţa un cuvânt, s-a îndepărtat de cabină şi a părăsit puntea cu oamenii săi. Nici un pirat n-a încercat să murmure când şeful a înapoiat tinerei fete mica sa comoară: asta pentru că printre aceşti camarazi domnea o adevărată disciplină de fier. Piraţii au părăsit corabia spaniolă tot atât de repede pe cât o invadaseră.

După ce Morgan a sărit ultimul la bordul său, s-a întors şi a strigat către căpitan:

— Cap spre nord-vest! Evitaţi apele din vest!... Desprindeţi căngile!

Scrâşnind pe bordaj, căngile au fost aduse la bordul piratului şi marea corabie cu carena subţire a despicat din nou valurile. Muţi şi încremeniţi, spaniolii au privit-o, ca şi cum ceasurile pe care le trăiseră nu fuseseră decât un vis. Era totuşi o realitate: îl văzuseră bine, faţă în faţă, pe temutul Morgan, a cărui corabie se îndepărta. Corabia neagră părea să zboare ca o pasăre peste crestele valurilor. Însă curând s-a interpus o ceaţă întunecată şi a ascuns-o din faţa ochilor celor care o urmăreau de pe bastimentul părăsit.

La câteva ore după vizita îngrozitorului Morgan pe nava spaniolă, a reînceput vremea rea. Nu se mai putea ţine, drept vorbind, de pirat. Dimpotrivă, greul şi bătrânul bastiment spaniol suferea îngrozitor. Coca i se lăsa în tangaj şi ruliu, când pe o parte, când pe alta, părând un balon pe care copii îl aruncă cu piciorul. Deodată o rafală i-a rupt un catarg, şi în culmea nenorocului, o avarie a scos din uz cârma. Ofiţerii, ca şi mateloţii, se străduiau să păstreze direcţia corăbiei, însă fără mare rezultat. Aceasta era mereu antrenată înspre vest, într-un adevărat joc cu valurile înalte. Şi furtuna nu voia să ia sfârşit. Se întărâta şi urla. Atmosfera era atât de încărcată de nori, încât oamenii rupţi de oboseală, abia puteau să vadă la câţiva paşi înaintea lor. A venit noaptea, dar vijelia continua cu turbare, mai înfricoşătoare ca înainte. Marea furioasă îi arunca de colo – colo pe nefericiţii de pe vas. În fiecare clipă se năpusteau puhoaie de apă, astfel încât marinarii lucrau la pompe cu greu, fără odihnă, ca să reducă invazia mării.

În sfârşit, a apărut lumina cenuşie a zorilor. Echipajul extenuat nu mai putea face nici un efort. Oamenii simţeau că nu-i mai ţin picioarele. Abia dacă auzeau ordinele căpitanului, care se pusese el însuşi pe treabă. Cu toate acestea, se putea spera că furtuna avea să se liniştească un pic. Rafalele vântului nu mai aveau acea înspăimântătoare violenţă ce mătura şi rupea totul. Căpitanul respira mai uşor, căci gândea că cel mai rău moment trecuse.

— Pământ! a strigat deodată un matelot.

I-a răspuns un strigăt de spaimă. Căpitanul s-a repezit la cârmă pentru a încerca, în ciuda tuturor speranţelor, să schimbe la timp direcţia navei. Şi... un şoc cu totul neaşteptat, un

scrâşnet, un trosnet formidabil şi corabia s-a imobilizat, în timp ce valurile furioase se rostogoleau, spărgându-se în toate părţile pe punte.

Vulcanul stins

În mijlocul valurilor dezlănţuite nebuneşte se ridica o insuliţă de formă ciudată. Părea să fie formată dintr-un munte conic ce prezenta pe alocuri rupturi adânci. Norii grei ai furtunii atârnau, ca să spunem aşa, deasupra culmii sale. Dar când vântul, sporindu-şi puterea, îi împrăştia pentru un moment, i se vedea vârful înconjurat de copaci, pe care suflarea văzduhului îi curba spre pământ. Dintr-un timp într-altul se observau de asemenea, în vreunul din golfuleţele adânci săpate printre stânci, catarge de corăbii, ancorate la adăpostul vijeliei. Chiar şi pe faleze umblau încoace şi încolo un mare număr de oameni, a căror înfăţişare n-avea nimic atrăgător. Printre ei se remarca un individ cu o înfăţişare oribilă, care-i depăşea pe toţi prin uriaşa lui înălţime.

— Hei! Atenţie oamenilor! a strigat acest personaj sumbru, cu o voce ce domina chiar şi mugetul valurilor. Deschideţi ochii, băieţi! Pe bancul de nisip din sud se află eşuată o corabie. Ura! Prada vine singură în mâinile noastre!

Totuşi, erau nişte piraţi? În orice caz, aceşti oameni cu înfăţişare respingătoare şi sălbatică, nu aparţineau flibustierilor lui Morgan, cu toate că printre ei s-ar fi putut să se afle şi dintre aceia care fuseseră cândva tovarăşii acestui şef mare.

— Hei, băieţi! Băieţi! a strigat din nou gigantul. Pregătiţi-vă să treceţi în partea aceea cu ambarcaţiile!

— Imposibil, căpitane! a răspuns un îndrăzneţ cu trăsături ticăloşite. Trebuie să mai aşteptăm, altfel ne ia dracul. Şi declar deschis că nu am nici o ambiţie să-i ţin aşa de curând companie satanei.

Aceste cuvinte lipsite de respect au fost primite cu un râs răguşit, în timp ce şeful alerga neliniştit în josul falezei. Acolo, de îngusta plajă se izbeau valurile cu o violenţă extraordinară. Acestea aruncau aici scânduri, resturi de vergi şi vele, ca şi corpuri neînsufleţite şi înţepenite de înec. Era un spectacol jalnic să vezi talazurile purtând cadavrele în sus şi în şi lovindu-le în cele din urmă de stânci.

— Cred că sunt nişte spanioli, căpitane Flint, a spus unul din oameni care examina de aproape pe unul din aceste corpuri.

Colosul cu înfăţişare sinistră era într-adevăr căpitanul Flint, un englez, dintre cai mai ticăloşi şi mai de temut bandiţi de mare, care pustia aceste meleaguri cu crudele sale atrocităţi.

— Infern şi moarte! a grohăit el. Poate că acolo se vor afla nişte bogăţii, ce se scufundă! Haide, trebuie să mergem acolo, băieţi!

Dar n-a ţinut seama că încă nu era deloc cu putinţă şi a fost nevoit să aştepte, într-o nerăbdare iritantă, până ce marea s-ar mai fi liniştit.

Au trecut câteva ore, şi aproape de mijlocul zilei soarele a pătruns în sfârşit victorios prin îngrămădirea de nori şi furtuna a încetat ca prin farmec. Cerul strălucea, limpede şi de un albastru de azur, peste marea încă agitată şi deasupra acestei insule în formă de con, unde un naturalist ar fi recunoscut un vulcan vechi. Căpitanul Flint făcuse din această insulă unul din locurile lui de refugiu, cu faimă proastă ca şi el. Golfuleţele stâncoase, care pătrundeau adânc în malurile vulcanice, îi serveau de porturi adăpostite pentru corăbiile sale. În albiile secate ale torentelor, ce comunicau potrivit tuturor aparenţelor cu largul crater al vulcanului, se vedeau sub arborii ce acopereau pantele, nişte cabane recent construite din trunchiuri de copaci, în care locuiau piraţii între două expediţii.

Între timp, corabia naufragiată se afla în continuare pe bancul de nisip, fără catarge, cu puntea măturată, tristă epavă sortită distrugerii. Acolo, pe această dărâmătură se mai aflau încă nişte fiinţe în viaţă. Bandiţii de mare au văzut câţiva oameni ocupaţi să pună pe apă ultima lor barcă, cruţată de valuri.

— Vai, vai! a exclamat căpitanul Flint cu un râs răutăcios. Spaniolii vor reuşi cu greu să scape de noi şi fără îndoială că vor intra în cuptorul de gătit al diavolului. Să sperăm că au adus cu ei nişte comori!

Piraţii râdeau sălbatic urmărind cu privirea echipajul supravieţuitor al corăbiei naufragiate, care îşi folosea ultimele sale forţe pentru a ajunge pe uscat. Bieţii oameni se străduiau cu toată energia disperării să-şi aşeze ambarcaţia lângă coasta corăbiei, singurul mijloc de salvare ce le rămăsese.

— Vai, vai! a strigat deodată căpitanul, în încărcătură se află şi nişte femei! Pe infern, asta-i o marfă rară! Aşadar, sunt curios să văd cine cade în mâinile noastre.

Femeile, pe care bărbaţii din echipaj, în ciuda grabei şi a îngrijorării lor, le ajutau să intre primele în ambarcaţie, păreau mai mult moarte decât vii. Au trebuit să le coboare pe cele mai multe cu parâmele. Una singură a rămas dreaptă şi hotărâtă şi a luat loc fără a avea nevoie de ajutor. Apoi s-au dezlegat funiile şi valurile clocotitoare au luat cu ele şalupa plină cu fiinţe umane,

şi cu imense poticneli au aruncat-o în câteva clipe într-un loc nisipos al plajei. Piraţii s-au grăbit imediat într-acolo, în frunte cu pilotul Bob. Ei au înconjurat coasta cu o şalupă mare, îndreptându-se spre locul unde se ghemuiau în spatele mateloţilor obosiţi şi pe jumătate morţi de teamă, femeile în cea mai mare parte leşinate, în mijlocul lor aflându-se o tânără fată, fiica guvernatorului din Panama, Juanita d'Estevan. Ea ţinea în mâini o casetă mică în care se afla moştenirea mamei sale. Bandiţii au rânjit diabolic văzând mai de aproape pe această răpitoare virgină înconjurată de femeile sale, cea mai mare parte dintre ele fiind tinere.

— Aşa da, căpitane, a exclamat Bob râzând zgomotos. Ce spui de norocul nostru? Într-adevăr, marea este prietena noastră. Se poate spune că ne-a aruncat pe genunchi cea mai frumoasă pradă. Iată acolo cea mai minunată fiinţă!

Nefericiţii mateloţi înţelegeau de-acum că venind pe uscat ca să se adăpostească de ploaie sub vreo streaşină, căzuseră din lac în puţ, pentru a folosi o metaforă mai obişnuită. Ei îi priveau buimaci şi nemişcaţi pe aceşti oameni oribili. Nu erau nişte insulari inofensivi. Ei se aflau la mâna unor piraţi sălbatici şi primejdioşi. Căpitanul Flint a intrat primul în şalupă şi a apucat-o cu o mână brutală pe Juanita, al cărei corp tremura, însă sufletul îi era ferm. Câte unele din aceste însoţitoare, revenindu-şi din leşin, se ţineau hohotind de îmbrăcămintea stăpânei lor. Dar căpitanul Flint le-a respins cu asprime pe aceste femei plângăreţe. Ochii lui plini de dorinţe sălbatice erau fixaţi asupra acestei fiinţe graţioase care tremura, părând un porumbel în ghearele unei păsări de pradă.

— Vai, vai! Iată o captură splendidă! a exclamat el. Această turturică drăguţă pare să fi avut grijă să-şi aducă averea cu ea. Fără îndoială că asta-i vreo domnişoară din înalta societate! Să fie binevenită pe bătrânul vulcan al căpitanului Flint!

Juanita, văzând oribila expresie a crudei fizionomii a uriaşului, a fost cuprinsă de o groază ucigătoare. Gândul la înfricoşătoarea primejdie ce o ameninţa, a făcut-o să-şi piardă simţirea. Peste ochi i s-a răspândit un fel de ceaţă. În acel moment a auzit aproape de ea o voce clară, cu rezonanţe argintii:

— Tată! striga ea după căpitanul piraţilor. Tată! Ce faci? Reţine-te! Te implor! Nu comite cruzimi!

Căpitanul Flint s-a întors. Şi lucru ciudat! Această fiinţă sălbatică, acest barbar, a părut aproape intimidat, cu siguranţă jenat, la vederea unei tinere fete zvelte, care urmată de câteva

negrese, venea alergând în toată graba. Formele delicate ale acestei apariţii aproape fantastice erau acoperite de o îmbrăcăminte din ţesături unduitoare. Părul de un blond auriu, strâns de o fundă de diamante, îi unduia până la picioare. Ochii de un albastru întunecat, inocenţi şi limpezi, se fixau plini de emoţie asupra feţii sinistrului şef de bandiţi.

— Alice, a bombănit căpitanul Flint, dar cu o voce a cărei intonaţii contrasta cu obişnuita lui duritate, mă întrebi ce fac eu aici. Dar ce faci tu aici, tu, mai degrabă un copil? De ce n-ai rămas în siguranţă acolo, în casă?

— Am văzut corabia eşuată, tată, a răspuns tânăra fată, ale cărei priviri s-au oprit asupra Juanitei, scuturată toată de un tremurat nervos. Ce vrei să faci cu această nefericită? a reluat ea. Vezi cum tremură!

— Este o spaniolă, copilule, a răspuns sălbaticul hoţ de mare. Ştii doar cât urăsc acest popor!

În acest timp, din ambarcaţie se înălţa o imensă tânguire, în care se amestecau groaza şi durerea. Acolo se oferea vederii o scenă de coşmar. Piraţii, când au fost siguri că-i aveau în faţă pe toţi acei ce mai rămăseseră din echipajul spaniol, au scos toată lumea din şalupă şi şi-au dat curs liber instinctelor lor sălbatice. Trăgându-şi săbiile şi ridicându-şi securile, s-au năpustit asupra nenorociţilor. În zadar mateloţii s-au aruncat la picioarele acestor demoni cu faţă omenească. Rugăminţile şi plânsetele erau zadarnice. Săbiile şi securile au lovit şi marinarii spanioli, cu capetele zdrobite, au căzut pe pietrele ude. Însă le mai rămăsese piraţilor să comită cruzimi şi mai îngrozitoare. Ei au ucis fără nici un pic de milă pe cele mai în vârstă însoţitoare ale Juanitei, în timp ce câte unele din cele mai tinere, în pofida rezistenţei lor, erau târâte ţipând, în pădurea în care îşi aveau locuinţele. În acest moment, a venit în fugă Bob, ţinând în mâna dreaptă o sabie şiroind de sânge. Nimic mai mult decât acest mizerabil nu putea să ofere imaginea satanei.

— Căpitane, a strigat el, o laşi pe fiica ta să te încânte? Ai acolo o spaniolă… În iad cu toţi aceşti blestemaţi!

Juanita căzuse în genunchi. Ea vedea setea de sânge din ochii sălbatici ai lui Bob şi aştepta lovitura de moarte. Bob şi-a ridicat sabia însângerată, ca să lovească cu lama ascuţită sânul frumoasei spaniole.

O prietenie ciudată

— Opreşte-te! a strigat o voce cristalină. Înapoi, mizerabile!

Şi rapid ca un fulger, între el şi sărmana fată ameninţată s-a interpus o siluetă feminină. Un pumn mic, dar viguros, l-a lovit pe om în piept şi l-a făcut să se retragă clătinându-se.

Cea care se aruncase între ucigaş şi victimă era Alice Flint, fiica piratului. Această cutezătoare tânără fată o apăra pe nobila spaniolă cu pumnii încleştaţi. Flint şi-a pus mâna pe mâna delicată a lui Alice.

— Fetiţo, a strigat el cu voce răguşită, devenită un pic şovăitoare. Ce muscă te-a pişcat? Bob n-are voie s-o ucidă pe această spaniolă, nu, câtă-i lumea! Dar întrucât ea aparţine celui mai detestat popor dintre toate, o voi oferi oamenilor mei.

— Bravo, căpitane! a strigat Bob. Pe aici, fato!… Totul pentru toţi! Asta-i în regulă!

— Dar nu vreau! a strigat Alice cu voce clară. Tată, ascultă-mă! Dacă o laşi pe această nefericită pe seama capriciilor oamenilor, atunci nu mă vei vedea niciodată. Tu nu vei mai avea fiică!

Căpitanul Flint era una din fiinţele cele mai nelegiuite pe care le-a avut vreodată globul pământesc, însă pe fiica sa, pe care i-o lăsase murind soţia lui legitimă, acest demon încarnat încă mai era capabil s-o iubească. Era singura lui trăsătură luminoasă în viaţa sa întunecată şi înfricoşător de mârşavă.

Da, această tânără şi simţitoare fiinţă, cu părul blond ca aurul, avea o putere extraordinară asupra acestui gigant crud şi-l supunea voinţei sale.

— Copilule, a spus căpitanul piraţilor, te-ai lăsat prea uşor cuprinsă de supărare. Cum poţi să pronunţi asemenea cuvinte? Ştii că tu eşti tot ce am mai drag. Pentru iubirea faţă de tine, această spaniolă va trăi! Ţi-o dau, fă-o servitoarea ta!

Căpitanul a ridicat atunci caseta ce căzuse din mâinile slăbite ale Juanitei. În acest timp, Alice s-a apropiat de captiva ce tremura şi i s-a adresat cu o voce blândă:

— Linişteşte-te străino, te voi apăra.

— Asta-i o adevărată nebunie, ce depăşeşte orice limite, a mormăit Bob, însă foarte încet şi prudent. Căpitanul Flint este cel mai sălbatic pirat care pustieşte mările şi cu toate acestea cedează în faţa acestei păpuşi blonde!… Şi dacă voi îndrăzni să-i

spun un cuvânt împotriva fiicei sale, mă va tăia în bucăţi. Dracul să-l ia! Am să-mi caut o victimă aiurea!

Căpitanul Flint a înmânat caseta unui negru, care evident că ocupa pe lângă el un loc de servitor de încredere.

— Ai grijă de această casetă, a spus el pe un ton poruncitor. Vreau să mă întorc acum la epavă ca să văd dacă se mai află vreun lucru de luat. Tu, Alice, pleacă acasă. Du-te draga mea. Poţi s-o iei cu tine pe spaniolă şi să o foloseşti ca servitoare. Am să fac tot ce doreşti, însă să fii drăguţă cu mine. Nu pot suporta să de văd mâhnită.

— Am s-o iau pe această nefericită, i-a răspuns cu un aer grav. Dar niciodată nu va fi sclavul meu. Sunt bucuroasă să găsesc pe cineva cu care să pot vorbi. Mă simt adesea atât de singură şi de părăsită!

— Baliverne! a mormăit sălbaticul căpitan. Nu mă ai pe mine, tatăl tău? Nu-ţi aduc toate comorile de care te bucuri?

— Asta nu mă face fericită, i-a replicat Alice, a cărei faţă se posomorâse. Vino, sărmană fată, nu te teme de nimic!

Susţinând pe Juanita ce se clătina, Alice s-a îndepărtat fără a onora pe tatăl său cu o privire. Flint a lovit violent cu piciorul în pământ şi a murmurat nişte blesteme sălbatice. Însă era destul de stăpânit. Delicata lui fiică îl ţinea pe acest tigru în lanţuri invizibile.

Negresele au urmat-o pe tânăra lor stăpână, pe care o adorau ca pe o divinitate. La intrarea în trecătoare, una din aceste însoţitoare robuste, la porunca lui Alice, a susţinut-o pe nefericita Juanita ca să păşească.

Deasupra golfului în care era ancorată flotila de corăbii a acestui căpitan de flibustieri, era situată, la o depărtare de celelalte case din trunchiuri de copaci ale piraţilor, o construcţie mare de acelaşi fel, însă lucrată mai cu grijă, pe acoperişul căreia flutura un steag roşu şi albastru. Aceasta era locuinţa căpitanului Flint şi pe această insulă ea avea aerul unui palat. Era înconjurată de o grădină mică, în care se coceau fructele minunate ale tropicelor şi era adăpostită la umbra unor pini seculari.

Juanita se găsea pe punctul de a cădea epuizată, atunci când Alice şi-a făcut intrarea într-un salon mare, luxos mobilat. Evident, tot mobilierul provenea de la corăbiile prădate. Sub o consolă se observa o pendulă de mare valoare. Nişte carapace rare de broaşte ţestoase gigantice, arme curioase folosite de către populaţii străine şi sălbatice împodobeau pereţii. Alice i-a

acordat imediat sărmanei fete o grijă afectuoasă. I-a adus cu mâinile sale nişte îmbrăcăminte, de aceeaşi croială fantastică, după cum purta şi ea însăşi şi a ajutat-o să se îmbrace. I-a adresat cu vocea ei blândă cuvinte de consolare. Ea ştia perfect spaniola şi părea să aibă o educaţie temeinică şi variată. Totuşi, nu fusese niciodată la şcoală. Mama sa, moartă acum, a fost aceea care o învăţase, iar un savant bătrân, ce căzuse din întâmplare în puterea piraţilor, îi completase pregătirea intelectuală.

— Dumnezeule, ce s-ar întâmpla dacă aş cădea în mâinile acestor fiinţe îngrozitoare! hohotea Juanita. Aş vrea mai bine să mă înec. Aş fi destinată unei sorţi dintre cele mai înfiorătoare.

— Nu te gândeşti totuşi că eu te apăr? i-a spus Alice pe un ton blând de reproş. Tatăl meu este un om înspăimântător, dar eu n-am nevoie decât să-i spun un cuvânt şi el este gata să-mi împlinească voinţa. Mă idolatrizează. Nu te teme deci de nimic! De-acum, eu te iubesc. Da, îi sunt recunoscătoare Cerului că te-a trimis pe această insulă singuratică. Simt că vei fi pentru mine o tovarăşa după care adesea am suspinat atât.

Cuvintele bune ale Alicei au făcut-o pe Juanita să-şi înăbuşe durerea. Ea se gândea la tatăl său, la logodnic, la disperarea lor când îşi vor da seama de pierderea corăbiei ce o aducea. Nu putea nimic să întreprindă pentru a le transmite cea mai neînsemnată ştire acestor fiinţe dragi. Era condamnată definitiv să rămână până la moarte pe această insulă. Nu vedea în faţa ei decât un viitor odios. Influenţa lui Alice asupra îngrozitorului ei tată putea să se micşoreze sau să dispară. El însuşi putea să piară în vreo luptă!... Şi atunci cele două sărmane fete ar fi căzut în prada acestor oameni cruzi, străini de orice milă.

Toate aceste gânduri clocoteau în mintea îndurerată a Juanitei. Dar Alice nu se lăsa amăgită de disperatele ei cuvinte. Fiica banditului a atras la pieptul său fruntea tinerei spaniole, pe care a îmbrăţişat-o cu tandreţe feminină şi s-a bucurat să observe că sărmanul copil se calma puţin câte puţin.

— Tatăl meu a spus că tu vei fi sclava mea, a zis ea şuşotind, însă niciodată nu voi cere de la tine ceva care să te umilească. Spune, vrei să-mi acorzi prietenia ta?

— Vai! Din toată inima, a spus Juanita cu vioiciune. Îţi datorez viaţa şi onoarea, nobilă fată!

— Atunci vrei să fim prietene? a întrebat-o Alice.

Juanita n-a putut răspunde decât prin lacrimi. În această clipă emoţionantă, cele două tinere fete au înnodat între ele o

legătură pe viaţă. Dincolo de albie se înălţa cântecul sălbatic al piraţilor, ce se frământau şi vociferau jos pe ţărm. De fiecare dată când aceste intonaţi oribile îi ajungeau la urechi, Juanita tremura toată şi o asaltau din nou gândurile cele mai triste. Putea să i se întâmple ceva rău generoasei sale protectoare şi atunci ea ar fi fost pierdută! Şi tatăl său? Şi logodnicul? Aceste două fiinţe iubite nu trebuia atunci să le revadă niciodată? Juanita era nevoită deci să-şi sfârşească zilele în plină înflorire într-o moarte crudă, în lacrimi şi durere, pe acest colţ de stâncă?

În portul Panama

În lungul cheului portului orbit de soare al oraşului Panama răsunau râsete zgomotoase şi cântece discordante.

Întreg acest vacarm venea din tavernele înghesuite unele în altele într-un şir lung la marginea apei. Acolo se bea şi se făceau chefuri de către marinarii tuturor naţiunilor, ale căror corăbii se odihneau în acest port foarte important. În hanurile mai alese se adunau căpitanii şi ofiţerii. Lumea era atunci paşnică. În această radă renumită îşi dădeau întâlnire corăbiile tuturor popoarelor comerciale. Oraşul era cuprins de o viaţă exuberantă, o viaţă de risipă şi de cheltuieli nechibzuite a statelor majore ale bastimentelor din renumita radă, care aruncau din abundenţă aurul.

Ofiţerii de marină englezi stabiliţi într-unul din aceste hanuri trebuie să fi onorat din plin vinurile ameţitoare, ale căror sticle se aliniau în faţa lor. Ei strigau băteau în masă, făceau gălăgie şi se comportau ca şi cum ar fi fost singurii stăpâni ai localului.

Ofiţerii altor ţări nu vedeau cu plăcere acest tapaj. Însă nu suflau un cuvânt, căci englezii erau de temut prin brutalitatea lor.

Un pic mai departe, lângă pervazul unei ferestre, erau aşezaţi doi marinari, a căror naţionalitate nu se recunoştea la o primă aruncătură de ochi. Păreau totuşi că se serveau de limba olandeză. Şi unul şi altul erau simplu îmbrăcaţi. Cel mai în vârstă, cu părul cenuşiu, cu faţa energică şi bronzată de intemperii, îl trata cu evident respect pe cel mai tânăr, ce se remarca printr-o purtare plină de demnitate şi în acelaşi timp de o frumuseţe răpitoare, înzestrat cu un lung păr negru şi încârlionţat şi nişte ochi ce aruncau scântei.

Liniştea celor doi oameni nu părea a fi pe gustul englezilor, care strigau cu voci puternice zeflemele grosolane la adresa lor, fără ca ei să lase impresia că-i observau. Deodată atenţia acestor oameni pe jumătate beţi s-a întors de la cei doi străini înspre o fată tânără şi frumoasă care îndeplinea o însărcinare pe lângă hangiu, în spatele tejghelei.

Aceasta era fiica gazdei. Tatăl îi cunoştea prea bine pe aceşti beţivi pentru a nu se gândi că ei nu o vor vedea pe drăguţa sa fiică fără a o jigni. Aşa că o lăsase la bucătărie, pe lângă mama sa. Însă mama avea nevoie de o informaţie şi o trimisese pe fiica

sa să întrebe.

— Uitaţi-vă! a strigat unul din englezi ridicându-se. Asta nu-i o mojicie? M-am informat la gazda noastră despre micuţa sa şi el mi-a răspuns că dezgheţata mutrişoară nu era acasă. Însă acum noi vrem să o privim în voie!

— Lasă-mi copilul în pace! a strigat hangiul tulburat.

I s-a răspuns cu un hohot puternic de râs. Doi dintre englezi au prins-o pe tânăra fată, care se zbătea zadarnic, în timp ce alţii îl respingeau pe hangiu.

Fata striga şi se zbătea din toate puterile ca să scape din mâinile brutale ale acestor oameni beţi, care voiau să-i sărute obrajii roşii. Alţi marinari care se găseau în sală dezaprobau evident comportarea acestor rău-crescuţi. Dar nimeni nu încerca să sară în ajutorul fetei, brutalizată în chip ruşinos.

Deodată s-a produs un lucru neaşteptat. Chipeşul străin s-a ridicat brusc de pe scaun şi s-a aruncat asupra englezilor. Aceşti necredincioşi au fost îndepărtaţi într-o busculadă, în dreapta şi stânga, căci tânărul avea dreptatea de partea lui. Scaunele şi mesele s-au răsturnat cu zgomot, paharele s-au spart şi englezii urlau turbaţi, în timp ce adversarul lor neaşteptat îi pocnea pe unii şi pe alţii cu puternice lovituri de pumn. În câteva clipe drăguţa fată a hangiului a fost liberă.

— Pleacă! Pleacă repede! i-a spus tânărul sărăcuţei speriată de tot.

Ea s-a grăbit să iasă, aruncând eliberatorului său o privire caldă de recunoştinţă.

Între timp, englezii s-au retras blestemând şi scoţându-şi săbiile din teacă pentru a-l străpunge pe îndrăzneţul tânăr. Însă el era de-acum în gardă în faţa lor, cu sabia în mână. Tovarăşul său a luat loc alături de el şi de-acum erau doi pentru a face faţă la cinci adversari. În mod inevitabil avea să curgă sânge. Englezii, brutali şi încă beţi, spumegau de furie. Însă deodată situaţia s-a schimbat. Gazda înspăimântată a sărit la fereastră şi a strigat după ajutor, şi o grupă de soldaţi, care trecea din întâmplare pe chei, s-a grăbit să intre în han.

— Pe aici! Acest ageamiu ne-a atacat! urlau englezii. Opriţi-l pe obraznic!

Fireşte că hangiul a luat parte olandezului şi a declarat că acest om a apărat-o pe fiica lui. Englezii nu puteau să creadă că nu li se dădea satisfacţie. Bazaţi pe numărul lor mare şi pe numeroasele corăbii ale naţiunii lor aflate în port, ei cereau cu strigăte puternice întemniţarea cutezătorului tânăr.

Comandantul trupei a rezolvat repede chestiunea. El a somat cele două părţi să-l însoţească imediat în faţa guvernatorului.

Un sfert de oră mai târziu au compărut cu toţii, şi se înţelege că şi hangiul, în faţa guvernatorului din Panama, don d'Estevan. Acesta era un bătrân demn, cu părul alb. Pe chip i se citeau îngrijorări crunte. Acelaşi aer sumbru şi trist îl avea şi un ofiţer cu înfăţişare nobilă, don Alonzo de Guzman, ce stătea în picioare alături de el.

Englezii au cerut cu tărie să fie ascultaţi primii. Modul lor de a-şi prezenta cazul părea să arate că neînfricatul străin îi atacase fără rost, tam-nisam. Guvernatorul i-a avertizat de mai multe ori să-şi reţină iritarea. Însă aceşti oameni grosolani nu ţineau deloc seama de cuvintele bătrânului.

A înaintat la rândul său şi hangiul, nu fără a tremura puţin. A avut totuşi curajul să povestească aşa cum s-au petrecut în realitate lucrurile, în ciuda privirilor furioase ce i le aruncau englezii.

— A fost o glumă nevinovată, spuneau aceştia cuprinşi de râs. De ce era nevoie să se amestece olandezul în treburile noastre? N-am fi mâncat-o pe micuţă! Cerem ca acest străin să primească o pedeapsă severă, altfel ne vom face dreptate singuri.

Bătrânul guvernator şi-a ridicat capul. Pe nobilul său chip s-a imprimat indignarea.

— Asta-i o ameninţare? a strigat el mâniat. Am încă destulă putere şi energie pentru a face să fie respectat oraşul Panama. În ce priveşte acest om, el a acţionat în plinătatea dreptului său. A avut dreptul să ia partea oprimatei. Din consideraţie pentru Anglia, cu care noi întreţinem relaţii amicale de comerţ, nu vreau să dau urmare acestei afaceri. Însă pretind ca acei care vin în portul nostru să se conducă după purtări care nu provoacă scandaluri. Cele două părţi pot să se retragă. Va fi nedrept să pedepsesc pe acest tânăr. El şi-a făcut datoria şi nu merită nici un blam.

Englezii, acum un pic mai dezbătaţi, păreau scoşi din sărite ascultând spusele nobilului guvernator. Pe buzele lor erau gata să apară nişte ameninţări sălbatice, dar privind înspre soldaţi s-au reţinut. Cu toate acestea, unul dintre cei mai violenţi s-a întors spre camarazii săi:

— Să ne mulţumim cu asta pentru moment! a murmurat el. Bătrânul nebun nu mai este responsabil şi acţionează fără discernământ. În ce-l priveşte pe fantele de olandez, vom prinde ocazia să-i trimitem în corp două bucăţele de fier.

Ochii plini de flăcări ai tânărului străin s-au oprit cu o privire ciudată asupra guvernatorului şi a ofiţerului în picioare de lângă el, ale căror trăsături purtau amprenta unei adânci suferinţe morale. El n-a rostit nici un cuvânt, însă părăsind sala, şi-a înclinat cu mândrie capul, ca un gest de mulţumire. Marinarii britanici au ieşit după el, negândindu-se decât la răzbunare. Nu-l iertau pe acest om, care de unul singur le produsese un asemenea afront. Ei au pornit imediat cu elan ca să se informeze asupra locului unde era ancorată nava ce aparţinea acestui străin şi a tovarăşului său. Însă nimeni, lucru ciudat! N-a putut să le ofere vreo lămurire în această privinţă. Se spunea că cei doi oameni apăruseră brusc în Panama şi că se aflau aici de două zile. De la nimeni n-au putut să afle din ce echipaj făceau parte.

— Foarte bine! a afirmat trimisul englezilor, adresându-se camarazilor săi. Cu atât mai bine! Dracul ştie de unde vin aceşti doi blestemaţi de olandezi. Dar îi vom pândi la adăpostul întunericului, şi de îndată ce-i va aduce satana, îi vom doborî!

Între timp, cutezătorul tânăr şi tovarăşul său mai în vârstă reveniseră la hanul în care locuiau. Hangiul i-a prevenit cu privire la englezi şi i-a sfătuit cu tărie să părăsească Panama cât mai repede cu putinţă.

— Aceşti oameni din Marea Britanie sunt răzbunători, a spus el. Ei nutresc intenţii rele şi mi-e teamă să nu vă pară rău că aţi procedat atât de bine.

Tânărul a râs dispreţuitor.

— Nu mi-e teamă defel, a răspuns scurt, însă mă mir de imparţialitatea guvernatorului.

— Da, este un fel de a fi al guvernatorului nostru, a răspuns hangiul. Cu predecesorul său, vai! Asta ar fi fost o altă treabă. Însă don d’Estevan are un suflet nobil. De asemenea, nu este deloc bogat, negândindu-se la el. Se bucură de multă stimă şi de aceea i s-a încredinţat acest post, unde responsabilitatea este destul de mare. Se pune însă întrebarea dacă îl va păstra multă vreme. Cu asemenea oameni are întotdeauna duşmani şi se spune că guvernatorul este urmărit de o nenorocire. Viaţa lui a fost otrăvită de o mare amărăciune.

— Ce fel de nefericire? a întrebat tânărul marinar devenit atent.

— Ei care? N-ai auzit încă? a reluat hangiul mirat. Este adevărat că nu sunteţi aici decât de câteva zile. Ei bine! Aflaţi că guvernatorul îşi aşteaptă fiica, logodită cu unul din ofiţerii lui favoriţi. Tânăra domnişoară venea din Spania, escortată de o

flotilă de război. Dar corăbiile de război au ajuns singure. Bastimentul pe care se afla nenorocoasa cu femeile sale a fost luată de furtună. Toate încercările de a o găsi au rămas zadarnice. Cu siguranţă că naufragiase. Şi cine ştie în ce regiune îndepărtată zace epava! Poate s-a scufundat, fără urmă, pe fundul mării!

Tânărul s-a întors.

— Sărmana Juanita! a murmurat pentru sine. Uraganul stârnit de curând după întoarcerea noastră, cu siguranţă că i-a dat o lovitură de graţie acestui bastiment greu. Nu voi putea să mă întorc înapoi din drum. Am nişte veşti sigure despre duşmanul pe care îl caut şi fără îndoială voi sosi prea târziu dacă…

O clipă după ceea cei doi marinari necunoscuţi erau singuri împreună. Ce-şi ziceau? Nimeni n-a ştiut. Este însă sigur, că după discuţie, pe chipurile celor doi nu se citea nici o îngrijorare.

Seara s-a scurs liniştită şi de asemenea şi noaptea. Dar pe când străinii se îndreptau a doua zi dimineaţa spre port, s-au văzut nişte marinari englezi ce păreau să pândească pe această pereche de oameni curajoşi. Cei doi prieteni nu dădeau pentru nimic în lume semne de îngrijorare pentru asta. Ei îşi urmau liniştiţi calea, având în faţa lor panorama portului şi a oraşului şi examinând cu mare atenţie fortificaţiile ce apărau Panama.

Ce însemna asta? Pentru ce aceşti străini treceau atât de exact în revistă toată incinta acestui oraş bogat, comunicându-şi din timp în timp cu jumătate de voce rezultatul observaţiilor lor?

Fără a fi fost deranjaţi de nimeni, cei doi oameni şi-au luat cina într-un han îndepărtat, după care au reînceput şi mai dihai ciudata lor plimbare. Spre seară, s-au întors fără grijă spre port, asupra căruia aurul roşu al soarelui coborât la orizont îşi răspândea splendoarea razelor sale. Drumul lor trecea pe lângă o veche lucrare fortificată, cu totul părăsită, de multă vreme. Intrarea în fortificaţie era închisă de un mărăciniş des. Deodată cei doi oameni s-au postat spate în spate, scoţându-şi săbiile din teacă. Din spatele redutei în ruine se ivise un grup de oameni.

— Blestemaţii de englezi! a spus printre dinţi însoţitorul tânărului erou. Vom avea o treabă grea!

Nu s-a tras nici un foc. Panama era prea aproape. Fără îndoială că şi englezii se temeau să nu trezească atenţia soldaţilor ce făceau exerciţii în vecinătate. Ei au atacat deci impetuos, cu arme albe.

Vai! Nu se vedea decât scânteierea lamelor în razele soarelui gata să apună şi nu se auzeau decât clinchetele loviturilor şi

ciocănitul săbiilor grele!

Săreau scântei la loviturile oţelelor. Însă părea că englezii se luptau cu nişte fiinţe supranaturale. Bătrânul, s-ar fi zis că era din fier, apărându-se cu un calm cu adevărat de netulburat. El se mărginea să nu ofere nici un avantaj atacatorilor, pedepsindu-le greşelile când aceştia îi ofereau ocazia. Tânărul adăuga la avântul atacului său, îndemânarea apărătorului. În tumultul luptei era destul de greu să se distingă vreun lucru. Totuşi, din nisip se ridica o jerbă de praf, stârnită de corpurile întunecate ce se rostogoleau la pământ. Erau englezii ce cădeau loviţi de moarte sub loviturile vitejilor lor adversari.

— Blestem! a strigat un ins înalt aflat în fruntea asaltatorilor. Caraghioşii să fi făcut un pact cu diavolul? Haide! Să isprăvim odată cu aceşti blestemaţi de olandezi!

Cu o frenezie pe care o provoca doborârea tovarăşilor lor, englezii şi-au sporit furia atacului. Tânărul necunoscut era asemănător leului răpitor din scriptură. El se bătea ca un demon şi oricine se apropia prea mult, cădea grav rănit pe pământul stropit de sânge. Între timp dinspre oraş venea un freamăt de voci, şi englezii supravieţuitori, cu inima plină de tubare, însă cuprinşi de spaimă, au întors spatele.

Cel mai bătrân dintre cei doi eroici luptători primise o zgârietură neînsemnată la braţul stâng. În ce-l priveşte pe celălalt, acesta părea apărat de un farmec. Doar pălăria îi fusese smulsă din cap de o lovitură de lamă. Stătea pe loc cu capul descoperit, cu ochii ce-i aruncau fulgere. Şi-a mai ridicat iarăşi, pe jumătate, sabia, clocotind de mânie. Dar englezii, sătui de lecţia sângeroasă pe care o primiseră, se retrăgeau scrâşnind din dinţi şi proferând ameninţări de răzbunare. Ei au dispărut în spatele fortificaţiei în ruine. Cei doi învingători au privit câmpul de luptă. Ici şi colo, sub tufişurile ofilite, zăceau trupurile duşmanilor doborâţi.

Deodată tânărul a observat un corp care i-a atras atenţia.

— Acela de colo era printre cei care ne-au atacat? a întrebat el pe tovarăşul său, care râdea mai mult de necaz decât de bucurie, bandajându-şi cu o basma braţul rănit.

— Nu ştiu, a răspuns bătrânul. N-a fost nimeni acolo. Tânărul s-a repezit şi din câţiva paşi mari a ajuns la tufăriş, de unde a tras fără mare ceremonie un om ce scotea nişte gemete plângăreţe, forţându-se să-şi înfunde capul în nisip, evident pentru a-şi ascunde faţa.

— Vai! a exclamat tânărul. Totuşi, acest flăcău nu este rănit.

Stătea pitulat acolo, fără îndoială ca să ne spioneze. Vreau să-i văd figura.

Individul făcea eforturi disperate ca să-şi ţină ascunse trăsăturile, dar nu i-a servit la nimic. Cu o mână viguroasă învingătorul englezilor l-a întors pe spate. El a rămas un pic privind în tăcere chipul omului, care şi-a închis maşinal ochii. Deodată, de pe buzele curajosului necunoscut a scăpat un strigăt înăbuşit, dar sălbatic.

— Andre! a strigat el spre bătrân, vino aici! Îl vezi pe acest ticălos pe care-l ţin? Acesta-i unul din oamenii căpitanului Flint! În sfârşit, în sfârşit! Am reuşit. Pramatie, destinul te-a adus aici, dar nu vreau să te distrug, monstrule vomitat de infern! Mai întâi îmi vei arăta bârlogul unde se ascunde duşmanul meu... Câine al iadului, să nu spui nu. Eu sunt căpitanul Morgan! Îţi jur că mă vei conduce în refugiul duşmanului meu!

Forţe subterane

Deasupra mării uleioase şi peste vulcanul stins, ale cărui forme ciudate se ştergeau şi se pierdeau în nişte aburi, apăsa un cer de plumb. Golfuleţul în care erau ancorate corăbiile ce arborau pavilionul albastru şi roşu al căpitanului Flint era gol. Aici nu se mai găsea decât un mic bastiment, din cele ce se numesc barcaze, al cărui echipaj era compus nu din piraţi, ci din negri. O parte din aceşti oameni erau întinşi alene pe fundul barcazului, în timp ce câte unii dintre ei manifestau o oarecare nelinişte. Privirile lor încordate se ridicau înspre albia seacă şi împădurită, către casele construite sub pini. Deodată s-a auzit un vuiet ciudat, care i-a adus pe toţi somnoroşii, înfricoşaţi, la prova ambarcaţiei. Era un sunet ciudat, care nu se ştia bine dacă vine dinspre mare, sau răsuna între coastele muntelui. Cât ai clipi, toată lumea a fost în picioare, privind în toate părţile din jur cu un aer tulburat.

— Ar trebui să plecăm, Sam! a spus unul din aceşti mateloţi negri, care purtau îmbrăcămintea obişnuită a oamenilor mării. Acest loc a devenit foarte nesigur. Adineauri am simţit ca şi cum s-ar mişca încet stâncile.

— Da, doresc foarte mult să nu întârzie să vină corabia care trebuie să ne ducă în noul nostru loc de şedere, a spus cel care se numea Sam, privind spre mare.

Pe munte, vederea era limitată de un văl des de vapori. Valurile începeau să-şi arate crestele albe şi din timp în timp se stârnea brusc vântul, pentru ca apoi să se potolească, după care sufla iarăşi în rafale violente. Acolo sus, printre căsuţele de lemn, domnea o activitate febrilă. Nişte oameni cu înfăţişare sălbatică, tovarăşi de-ai căpitanului Flint, se străduiau să coboare lăzi şi cufere pe drumul abrupt croit printre roci.

În faţa casei în care locuise până atunci temutul şef de piraţi se aflau câţiva inşi, îmbătrâniţi în meserie, un fel de gardă de corp, de devotamentul cărora fiica căpitanului era sigură. Însă interiorul casei era gol, căpitanul îşi părăsise această locuinţă.

Servitoarele negre alergau agitate dintr-o parte într-alta, pentru a împacheta ultimele obiecte. Frumoasele locuitoare ale încăperii, până atunci splendidă, pe care am descris-o deja, nu se mai găseau în spaţiul din casă. Cele două prietene, destul de diferite una faţă de alta prin tipul lor de frumuseţe, însă destul de

asemănătoare prin inimile lor, erau aşezate şi se ţineau tandru îmbrăţişate sub pinii care formau intrarea în măreaţa pădure. Alice era tăcută şi serioasă ca întotdeauna. Juanita, la fel, ca de obicei, era extrem de palidă. Se vedea că iubita fiică slăbită de amărăciune, se resimţea la gândul de a nu-i mai revedea pe tatăl său şi pe logodnic. Pe delicaţii ei obraji îi picurau lacrimi în timp ce contempla marea şi de pe buze îi ieşeau suspine.

— Nu plânge! a spus Alice. Vai! Desigur, eu te înţeleg că suspini după fiinţele care îţi sunt dragi. Aş vrea chiar să ajungi la ei, deşi doresc din inimă să te păstrez alături de mine. Însă nu-mi stă în puteri să-ţi realizez voinţa ta cea mai arzătoare. Este adevărat, tatăl meu mi-a făcut pe voie ca să aranjez lucrurile cum era mai bine. Cu toate acestea, puterea mea este limitată. Nu pot să-ţi ofer libertatea, draga mea!

— Dumnezeule! a hohotit Juanita. Cum se va termina asta? Sunt de-acum zece luni de când mă aflu pe această insulă lugubră. Tatăl meu şi logodnicul mă cred moartă de multă vreme.

Alice părea să nu audă decât pe jumătate aceste tânguiri.

— Da, a zis ea, această insulă este jalnică. Ascultă bubuitul acela înfundat, Juanita! Simt cum se cutremură pământul sub picioarele noastre! Se credea că vulcanul este stins, dar se pare că uneori focul subteran se reaprinde. Pentru aceasta tatăl meu a abandonat acest loc. El mi-a spus că ne aşteaptă un nou loc de şedere, mult mai frumos.

— La ce-mi foloseşte paradisul fără cei pe care iubesc? a suspinat biata Juanita. Acea insulă care trebuie să ne primească şi căreia îngrozitorul tău tată îi ascunde poziţia ca pe un secret de stat, va fi mormântul meu. Mă vei pierde curând, Alice, simt că voi muri!

Fiica lui Flint a atras-o pe nefericită cu afecţiune lângă ea, însă fără a spune nimic: ştia prea bine că nu putea să-i ofere nici o consolare.

Ciudatul zgomot s-a făcut din nou auzit. Stâncile se cutremurau şi sub picioarele tinerelor fete s-a auzit un bubuit înfundat.

S-au ridicat amândouă neliniştite. Nu se simţeau în siguranţă în acest loc, de altfel destul de tihnit. Chiar şi păsările ce cântau printre ramurile pinilor nu păreau liniştite. Zburau de colo încolo şi ţipau într-un fel ciudat.

— Se dezlănţuie focul subteran, a spus Alice. Însă astăzi trebuie să sosească corabia pe care a trimis-o tatăl meu ca să ne

ia. În caz de nevoie, în golf se află barcazul. Acesta este deservit de nişte negri, a căror fidelitate este sigură şi care pot să ne ducă şi ei, în caz de o primejdie prea apropiată.

Juanita s-a cutremurat la gândul că va fi şi de această dată în contact direct cu piraţii. Era un lucru de care se simţea mereu ameninţată, căci singură Alice, unica ei protectoare, împiedicase ca ea să fie oferită acestor bandiţi de nestăpânit. Cele două prietene au coborât încet strâmtoarea şi s-au îndreptat spre barcaz.

Până la ele au ajuns nişte chemări zgomotoase, pline de bucurie.

— Corabia la vedere! Soseşte! strigau negrii, arătând cu degetul ceva nedesluşit ce plutea în ceaţă în depărtare, şi care venea înspre insulă cu o iuţeală destul de mare.

— Este ciudat, a spus Alice prietenei sale, din altă parte trebuie să se aştepte venind corabia.

Juanita nu a acordat nici o atenţie acestei remarci. Ea avea inima destul de grea, gândindu-se la bătrânul său tată şi la logodnic, iubiţi cu tandreţe, pe care se temea că nu-i va mai revedea vreodată!

Între timp, din barcaz au ajuns noi exclamaţii.

— A apărut o altă corabie la vedere! strigau negrii arătând în cu totul în altă direcţie.

— Să fi trimis tatăl meu două corăbii? s-a întrebat Alice intrigată. Poate că vine să ne ia chiar el?

Ea s-a oprit pentru a privi mai bine corabia care fusese prima semnalată. Aceasta nu mai naviga spre insula vulcanică. Virase de bord şi mergea să întâmpine cealaltă corabie. Deasupra suprafeţei oceanului se întindeau vapori deşi, un fel de nori cenuşii, ce împiedicau o observare exactă şi continuă. Cu toate acestea, Alice, ai cărei ochi pătrunzători erau obişnuiţi să cerceteze marea, a spus tovarăşei sale:

— Se întâmplă un lucru extraordinar. N-ai observat că prima corabie are o înfăţişare cu totul deosebită, cu coca ei destul de lungă şi joasă pe apă. Ce fel de bastiment străin să poate să veni la întâmplare, pe această coastă, cu o faleză plină de dificultăţi?

Juanita nu a răspuns nimic, dar şi ea îşi ţinea privirea fixată pe acest bastiment cu aspect ciudat. Văzuse odată o corabie asemănătoare cu bordajul scund şi prevăzută cu o velatură îngrijită. Trecuseră şase luni de atunci, de pe când corabia ce o aducea din Spania fusese asaltată de furtună.

Deodată, a strălucit un fulger deasupra apei, urmat de un

bubuit surd, ce a stârnit ecouri printre stânci.

— O lovitură de tun! a strigat Alice.

Pe mare s-a înălţat un vuiet înfricoşător. Văzduhul era sfâşiat de fulgere, ce erau urmate de vuietul canonadei.

Vântul împrăştia ceaţa în fâşii mari, ici şi acolo, în aşa fel încât din timp în timp cele două spectatoare, din ce în ce mai uimite puteau vedea dintr-o dată cele două corăbii. Una era un bastiment mare care arbora pavilionul albastru şi roşu. Alice şi Juanita, la fel ca şi toţi locuitorii insulei, cunoşteau această corabie. Ea făcea parte din flotila căpitanului Flint. Dar aproape de aceasta, la o distanţă de doar câteva cabluri, manevra o corabie extraordinar de joasă şi de lungă, vopsită complet în negru, care tăia valurile cu o iuţeală fabuloasă şi ai cărei saborzi erau iluminaţi de fulgere neîntrerupte.

— Corabia neagră, Alice, a bâlbâit deodată Juanita. Aceasta-i corabia căpitanului Morgan!

— Duşmanul de moarte al tatălui meu! a răspuns Alice cu vocea joasă. Însă nu spuneai că acest căpitan era tânăr? Totuşi, din câteva cuvinte scăpate de tatăl meu, am înţeles că trebuie să fie un bărbat bătrân.

Răspunsul Juanitei s-a pierdut în tunetul înfricoşător al canonadei. Între cele două nave, ale căror flancuri erau bătute de o grindină de fier, se încingea o luptă înverşunată.

Corabia neagră avea avantajul ofensivei, şi în acelaşi timp al uşurinţei cu care îşi presa adversarul, mult mai mare, mai greu şi mai lent. Norul de fum alb-cenuşiu produs de pulbere, ce-i acoperea pe cei doi combatanţi, se păta în roşu. Au ţâşnit flăcări. Prin ceaţă au trecut nişte vibraţii luminoase şi din mare părea să izvorască o uriaşă pălălaie de foc stacojiu.

În golf, negrii înnebuniţi scoteau urlete sălbatice, în timp ce piraţii de pe faleză răgeau de furie.

— Arde corabia noastră! strigau ei zbătându-se ca scoşi din minţi. Repede la baterie! La tunuri! Trebuie să găurim coca acestui obraznic, şi să-l scufundăm!

Căpitanul Flint îşi înarmase cât putuse mai bine insula împotriva unui posibil atac. Întrucât corăbiile sale se aflau adesea departe pe mare, el instalase pe creasta falezei tunuri ce apărau intrarea în golf. Aici se afla şi o formidabilă baterie de piese grele.

În depărtare tunurile bubuiau mereu. Prin ceaţă pătrundea lumina roşiatică a flăcărilor. Apoi s-au produs nişte trosnete şi pârâituri sinistre şi au răsunat răcnete de disperare.

— Corabia neagră! strigau bandiţii alergând la baterie. Să înfrângem acest bastiment al iadului!

Juanita, pe jumătate leşinată, s-a sprijinit de un trunchi de pin. Nu ştia cum se făcea, însă se ruga în sine pentru comandantul corăbiei negre.

În acel moment a izbucnit prima bubuitură de tun de pe faleză, urmată imediat de către a doua. Loviturile erau prea scurte şi grelele ghiulele se scufundau în mare, făcând să ţâşnească în sus coloane de apă şi spumă.

Cu toate acestea, piraţii nu se descurajau. Erau convinşi că vor sfârşi prin a-şi atinge scopul. Enormele lor proiectile au căzut pe puntea corăbiei negre, în timp ce erau împroşcaţi cu salve de muschete. Tunurile continuau totuşi să bubuie şi proiectilele cădeau printre sfărâmăturile luate de valuri, ale corăbiei lui Flint.

Alice privea consternată acest spectacol înfricoşător, cu toate că ştia că tatăl său nu comanda acel bastiment ce se scufunda, căci corabia amiral a flotei lui Flint era cu mult mai mare şi mai puternică. La rândul său, Juanita se temea în tot momentul să nu fie scufundată corabia neagră de vreo bombă grea trimisă de baterie.

Deodată, înfricoşătorul foc al artileriei de pe insulă a fost acoperit de un alt bubuit, unul enorm, care s-a rostogolit peste uscat şi valuri. Aceasta nu mai era o salvă de tunuri, era însuşi glasul naturii. Vulcanul se agita şi toţi cei ce se aflau pe insulă simţeau că pământul oscila sub picioarele lor.

Din craterul vulcanului se înălţau în văzduh un vacarm înfiorător, trosnete sinistre şi un vuiet asurzitor demn de infern. Cerul era spoit de o lumină de un purpuriu întunecat. Nu exista nici o îndoială, rămas de destul de multă vreme inactiv, vulcanul îşi recăpătase vechea energie devastatoare. Paralizaţi de groază, piraţii au încetat focul bateriei. Ei nu ştiau ce să facă. Singură Alice îşi păstra sângele rece şi a lut o hotărâre promptă. Susţinând de braţ pe Juanita cuprinsă de tremur, a tras-o după sine spre golf, unde se afla amarat barcazul. Înnebuniţi, negrii răcneau şi alergau spre ambarcaţie.

— Opriţi! Opriţi! striga Alice, care fugea cu Juanita. Vă poruncesc să aşteptaţi!

Negrii, care o adorau pe stăpâna lor, s-au supus imediat.

Brusc, dezlănţuirea naturii a sporit. S-a întunecat atât de mult, ca pe timpul nopţii. Din crater ieşea o ploaie deasă de cenuşă ce cădea departe în jur, brăzdată de dungile de foc ale pietrelor incandescente aruncate de vulcan. În bateria de pe faleză piraţii

scoteau strigăte de durere şi spaimă, căci îi loveau pietrele înroşite, dese ca grindina. Fulgere, ce nu veneau din nori, străbăteau în lung şi lat întreg văzduhul. Mormăitul vulcanului sporea şi scădea, sacadat, sporindu-şi intensitatea. Părea aproape sfârşitul lumii. Negrii superstiţioşi se prosternau urlând cât îi ţinea gura.

O recompensă dreaptă

Fiica căpitanului de bandiţi a târât-o pe Juanita, aproape fără cunoştinţă, până la barcaz.

— Întindeţi pânzele! a strigat ea negrilor. Tăiaţi funiile ancorelor. Să plecăm! Să ieşim din acest infern fierbinte!

Oamenii au executat în grabă. Au fost aruncate în mare funiile ancorelor, s-a împins barcazul în larg cu ajutorul căngilor şi vântul a umflat pânzele desfăşurate ale micului bastiment, care a pornit pe mare prin întuneric. Trebuia de cârmuit la întâmplare, căci nu se vedea nimic decât lumina roşie de pe creasta muntelui aprins.

Deodată s-au auzit nişte glasuri ce păreau să vină dinspre mare. Pe bord au fost traşi de către negri doi oameni epuizaţi şi însângeraţi. Aceştia erau nişte marinari de-ai căpitanului Flint, care printr-un miracol putuseră să fugă, înotând, de la teribila luptă navală ce se desfăşurase. Negrii au înălţat toate pânzele barcazului. Se străduiau să părăsească cât mai repede cu putinţă vecinătatea acestei insule, evident destinată distrugerii. Cei doi piraţi scoşi din apă au putut să dea aproximativ direcţia de urmat, căci ştiau unde îi aştepta căpitanul Flint cu restul flotei sale de bandiţi de mare.

Începea să se facă un pic mai clar. Ploaia de cenuşă părea să rămână în urmă, când deodată s-a observat aproape de barcaz o umbră mare şi întunecată.

— Corabia neagră! au strigaţi piraţii ce fuseseră salvaţi. Viraţi repede, tuciuriilor, sau ne ia dracul pe toţi!

Însă de-acum era prea târziu. Echipajul corăbiei negre văzuse barcazul. A răsunat o lovitură de tun şi pe deasupra ambarcaţiei a trecut o ghiulea, şi negrii au cerut îndurare gemând de-ţi sfâşia inima.

Imediat s-au înfipt în bordajul barcazului nişte căngi lungi şi braţe viguroase au atras ambarcaţia spre flancul corăbiei negre. Câţiva marinari înarmaţi au sărit în ea. Primul dintre ei era un tânăr cu sabia ridicată într-o mână şi cu pistolul în alta, care văzând echipajul, a strigat oamenilor ce-l urmau:

— Cruţaţi-i pe aceşti negri, băieţi, cu toate că aparţin căpitanului Flint! Aceştia nu sunt decât nişte sărmani sclavi.

Pe tânărul şef l-a făcut să se întoarcă un strigăt uşor. El s-a dat înapoi văzând în picioare lângă catarg două femei, din care una îi

era foarte cunoscută.

— Fiica guvernatorului! a strigat el.

— Căpitanul Morgan! a răspuns Juanita.

Atunci rolurile s-au schimbat. Tânăra spaniolă simţea că era rândul ei să o apere pe prietena sa. Căci Alice era fiica căpitanului Flint, fiica omului pe care Morgan îl ura cel mai mult dintre toţi. Cei doi piraţi încercau să scape privirilor tupilaţi după un colţ mai întunecos din fundul barcazului.

Oamenii lui Morgan se opriseră în tăcere. Însă erau oricând gata de luptă, atenţi la ordinele şefului lor iubit. Tânărul şi chipeşul căpitan şi-a introdus pistolul la centură. Sabia destul de adesea însângerată, a băgat-o în teacă. Apoi a înaintat spre Juanita.

— Seniorita, a spus el, pe corbia mea se găseşte un prizonier, unul din oamenii lui Flint. Pentru a-şi salva viaţa lui mizerabilă, acest om mi-a arătat calea spre insula pe care ai fost reţinută. Îmi era teamă că nu voi avea nici cea mai mică speranţă să te găsesc aici.

Ochii în flăcări ai lui Morgan s-au îndreptat înspre Alice:

— Şi cine este această tânără fată? a întrebat el pe Juanita. O altă captivă?

Juanita n-a răspuns defel. Ea tremura de teamă ca Morgan să nu-şi îndrepte asupra generoasei fiice a căpitanului Flint ura de neexprimat ce o purta asupra acestui demon.

— Ei bine? a reluat Morgan. De ce nu răspunzi, nobilă domnişoară?

El s-a oprit şi a privit-o pe Alice: i-a văzut ochii de un albastru întunecat, fruntea pură şi încântătoare. I-a remarcat părul auriu iluminat de un reflex al îndepărtatului vulcan.

— Nu sunt prizonieră, a spus cu mândrie tânăra fată. Sunt Alice Flint, fiica detestatului tău duşman.

Morgan a dat un pas înapoi şi faţa i s-a împurpurat. Juanita a scos un ţipăt: credea că-l vede acum repezindu-se asupra fiicei duşmanului său.

— Las-o în pace! a strigat ea, acoperind-o cu corpul său gingaş. Ea m-a apărat, ea m-a ferit de ameninţările bandiţilor. Ea mi-a salvat mai mult decât viaţa: onoarea!

Morgan părea sufocat. A vorbit după o lungă tăcere.

— M-am temut să nu te găsesc sclavă, insultată, disperată, dacă te mai numărai printre cei în viaţă. Şi cea care a fost pentru tine salvarea este chiar fiica celui mai mare duşman al meu! Fie! Căpitanul Morgan nu va pune niciodată mâna pe o femeie slabă,

cu atât mai puţin când ea a dat dovadă de nobleţe şi generozitate. Ea este liberă. Însă pe dumneata, Juanita d'Estevan, nu te pot deloc lăsa cu căpitanul Flint.

Juanita a avut un moment de spaimă. Ea se gândea că Morgan voia s-o ia în compania sa, în expediţiile lui aventuroase. Poate că regreta că nu o luase atunci, la prima lor întâlnire. A căzut într-un fel de transă. Însă privind în ochii serioşi şi adânci ai acestui om cu inima de fier s-a liniştit.

— Trebuie totuşi să ne separăm? a strigat Alice pe un ton dureros. Vai! Nu, niciodată nu! Juanita, dacă te îndepărtezi de mine, voi fi din nou singură pe lume! Te iubesc atât de mult, cu o dragoste fără sfârşit!

— Juanita d'Estevan îţi poartă aceeaşi afecţiune, a spus tânărul şef de flibustieri, ai cărui ochi nu încetau s-o fixeze pe Alice. Acolo unde voi duce pe nobila domnişoară, vei putea, la rândul tău, să începi o viaţă nouă.

Alice s-a îndreptat.

— Nu, a spus ea, nu pot. Nu o voi urma de bunăvoie. Va trebui să fiu forţată. Ştiu că tatăl meu este crud, dar pe când eram copil, i-am făgăduit mamei mele aflată pe moarte să rămân pe lângă el. Sunt singura care posed o oarecare influenţă asupra acestui om îngrozitor. Pot să mă servesc de asta pentru a-l împiedica să săvârşească orori, căci mă ascultă încă şi cedează la voinţa mea.

Căpitanul Morgan a rămas nemişcat. Totuşi, ochii săi străluceau şi pe frumoasa lui faţă i se citea admiraţia cea mai vie. O clipă a părut să mai şovăie, dar Morgan era dintre acei oameni rari, care nu se lasă conduşi decât de sentimentele inimii sale.

— Trebuie să despart prietenele, a spus el în sfârşit, cu hotărâre. Însă, Alice Flint, tu poţi să-ţi urmezi calea, fără vreo molestare. Poţi merge la tatăl tău, pe care îl urăsc. Această ură nu se va potoli. Între noi domneşte o duşmănie de moarte. Căpitanul Flint ştie asta. Dar pe tine, fiica acestui demon, pe tine, care eşti ca un înger bun, nu te voi îndepărta de el. Ai la bord pe cineva care ar putea să te ducă în siguranţă?

— Doi piraţi răniţi, care s-au refugiat pe barcaz, a spus Alice. Ei vor conduce ambarcaţia spre noua reşedinţă a tatălui meu, pe care n-o cunosc încă.

— Asta se poate, a reluat căpitanul Morgan. Voi elibera pe aceşti oameni, cu toate că nu sunt deloc demni de asta. Le voi acorda viaţa din consideraţie pentru tine. În ce mă priveşte, ştiu

unde să-l caut mai târziu pe căpitanul Flint şi îi voi oferi lupta.

Era o ameninţare, însă Alice nu părea să audă aceste cuvinte Ea privea fix mândra şi bărbăteasca figură a căpitanului. Şi într-o clipă faţa ei graţioasă i s-a colorat în roşu. Şi lucru straniu! Ochii căpitanului şi-au pierdut severitatea şi chipul i s-a împurpurat. Timp de un minut lung, cele două minunate fiinţe s-au privit, uitând de tot ceea ce le înconjura, chiar şi de erupţia vulcanului. Era aceasta o legătură misterioasă ce se năştea invizibil între cele două fiinţe? Şi nu era asta, poate, o legătură misterioasă de iubire?

Morgan s-a scuturat brusc, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Şi-a dat ordinele cu o voce scurtă şi tăioasă. Însă îşi întorcea fără încetare privirile spre locul unde cele două prietene îmbrăţişate îşi luau adio. Privea fără încetare părul blond al frumoasei fiice a duşmanului său, care sub reflexul focului aruncat de munte părea de aur topit…

Întrucât soarele pătrundea victorios prin ploaia de cenuşă, se putea vedea din nou insula. Era devastată, pinii ardeau şi nu părea să fi rămas nici o urmă de viaţă pe locurile unde căzuseră pietrele de foc. În depărtare, la orizont, dispăreau două pânze: una spre răsărit, era barcazul ce o ducea pe Alice Flint spre noul refugiu al monstrului atât de crud ce era tatăl său, în timp ce spre nord-vest, un vânt favorabil umfla velele corăbiei negre…

………………………………………………………………………………

Opt zile mai târziu tot oraşul Panama era agitat de o emoţie puternică. Cu un vuiet mare, mijloacele de semnalizare dădeau alarma dintr-un cartier într-altul al acestui bogat oraş. În fortificaţiile ce apărau portul, tunarii alergau la piesele lor. Şi această tulburare nu era fără cauză. În mijlocul radei se legăna o corabie de o formă neobişnuită, vopsită cu totul în negru, ce arbora pe catarg sinistrul pavilion al piraţilor. Din toate părţile, tunurile bateriilor de uscat erau îndreptate asupra îndrăzneţului pătruns în aceste ape liniştite în prima oră a dimineţii. Cu toate acestea, nu se trăgea nici un foc, căci deasupra pavilionului flutura o flamură strălucitor de albă.

— S-au întors piraţii! se striga în baterii. De ce să fi venit? Ce motiv poate avea acest corsar ca să ni se ofere de bună voie?

De cheu s-a desprins o barcă, purtând şi ea un drapel alb. La capul ambarcaţiei stătea în picioare un tânăr ofiţer cu o înfăţişare chipeşă, pe faţa căruia se citea o amărăciune profundă. Acesta era don Alonzo de Guzman. Guvernatorul îi ceruse să meargă ca să acosteze sinistra corabie şi să primească

predarea sa. Căci toată lumea încă mai credea că piratul venea să se predea de bună voie.

Nici un matelot nu apărea pe puntea corăbiei negre. Doar un singur om se apleca deasupra barei de sprijin. Don Alonzo l-a observat şi a rămas stupefiat. Îl mai văzuse odată pe acest om. Da, era chiar acela care nu de mult se încolţise cu nişte englezi obraznici. Nu-şi revenea din mirare când omul l-a strigat cu o voce sonoră:

— Am ridicat drapelul alb, pentru că aduc o veste importantă. Aş dori să am o întrevedere cu guvernatorul din Panama, sau cu primul său ofiţer, Alonzo de Guzman.

— Îl ai în faţă, a replicat ofiţerul, din ce în ce mai surprins. Cine eşti tu? Te somez să te predai! Întreaga artilerie din fortificaţii este îndreptată asupra ta.

Omul n-a răspuns. El s-a întors şi a făcut un semn. Din barcă a răsunat imediat un strigăt. Îl slobozise ofiţerul, căci sus, lângă şeful flibustier, apăruse silueta încântătoare a unei tinere fete, cu obrajii roşii de emoţie şi care îşi întindea mâinile nerăbdătoare.

— Alonzo!

— Juanita!

Cele două exclamaţii s-au încrucişat pline de căldură. Ofiţerul simţea că-şi pierde capul. Se întreba dacă ce vedea nu era o halucinaţie înşelătoare. El a urcat scara de parâme cu o impetuozitate furtunoasă, şi ca scos dintr-ale sale, a sărit peste bordură. În jurul gâtului său s-au prins două braţe albe şi la ureche a răsunat o voce gingaşă, şi nişte buze tremurătoare le căutau pe ale sale.

— Uită-te, Alonzo, m-am întors! a spus Juanita, pe care aproape că o sufoca bucuria. Acestui om generos îi datorez viaţa şi onoarea!

— Juanita, scumpa mea, ai venit! a strigat ofiţerul, neştiind dacă asta se petrecea în realitate sau într-un în vis.

— Alonzo, sunt a ta! a reluat Juanita, plângând şi râzând totodată. Vino! Mă grăbesc să mă arunc în braţele tatălui meu.

Nu se putea spune cât timp a durat extazul celor două fiinţe, care se credeau separate pentru totdeauna. În sfârşit, braţele s-au lăsat jos şi Alonzo a înaintat brusc spre străin, cu mâinile întinse.

— Eu sunt căpitanul Morgan, a spus şeful piraţilor. Gândeşte-te înainte de a-mi întinde măna!

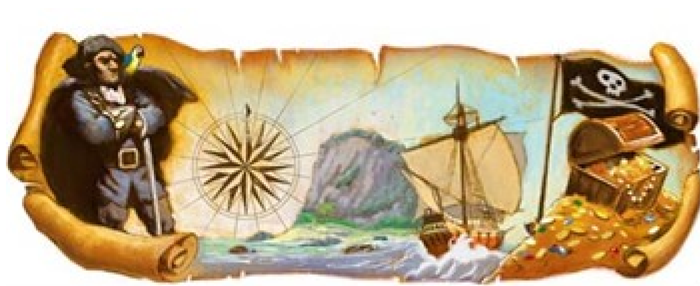
— Ce contează! a exclamat el fără să-i pese de asta. Eşti o inimă nobilă. Vino cu noi la tatăl Juanitei! Şi el trebuie să-ţi

mulţumească.

— Nu, a spus Morgan cu calm. Nu mi-am făcut decât datoria. Atunci când, de curând, guvernatorul mi-a dat dreptate în conflictul cu insolenţii de englezi, i-am promis că îmi voi exprima recunoştinţa. Şi am reuşit. I-am adus fiica şi dumitale logodnica. Ea s-a întors la voi fără nici un neajuns, aşa cum a părăsit Spania. Ia-ţi logodnica, don Guzman, şi lasă-mă să ies fără obstacol din portul Panama. Trebuie să mă apuc să-l caut pe duşmanul meu personal. Mi-am îndeplinit datoria. Acum mă cheamă răzbunarea!

Câteva minute mai târziu, barca s-a îndepărtat de corabia neagră, şi spre uimirea tuturor, don Alonzo a dat semnalul care interzicea deschiderea focului. Cu logodnica sa alături de el, au ajuns în oraş radiind de fericire.

Corabia neagră a virat de bord într-o clipită şi a dispărut în larg cu o viteză uimitoare. Căpitanul Morgan îşi relua urmărirea piratului căruia îi jurase moartea.

Cuprins

BANDARE-ÎNCLINAREA ÎNTR-UN BORD A UNEI CORĂBII DE PIRAȚI